Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 216. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 9-го ЛИСТОПАДА 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 9, 1985 No. 216. VOL. XCII.

СЕНАТ ВИМАГАЄ ПЕРЕСЛУХАННЯ МИРОСЛАВА МЕДВЕДЯ

Вашінгтон. — Як повідомило пізною ніччю і вранці з четверга на п'ятницю, 8-го листопада ц.р., телевізійні і радіові станції, сенатська Комісія в справах хліборобства під проводом сенатора Джессі Голмса, республіканця з Північної Каролайни, вислала своїх представників до корабля „Маршал Конєв" в Ню Орлінс, Ла., щоб викликати на ще одне переслухання, тим разом перед сенатською комісією, Мирослава Медведя. Однак капітан корабля не допустив їх до українського моряка, чекаючи на членів совєтської дипломатичної служби.

Рівночасно українські чинники внесли ще одну скаргу до Верховного Суду, помимо того, що вже досі три судові чинники скаргу відкинули, боронячись тим, що вони не мають юрисдикції в справі, яка торкається міжнародних відносин.

Переслухання М. Медведя в сенатській комісії є заплановане на вівторок, 12-го листопада, але невідомо ще як події до того часу розвинуться.

У четвер, 7-го листопада, справа М. Медведя була обширно обговорювана коментатором Тедом Каппелом о год. 11:30 на телевізійній станції Ей-Бі-Сі, де він перевів інтерв'ю з Іреною Падох, сенатором Алленом Сімсоном, з Вайомінгу і сенатором Ґордоном Гамфрі з Ню Гемпшир.

Поміж сенаторами проходила гостра дискусія, в якій Е. Сімсон атакував намагання ряду сенаторів і членів Палати Репрезентантів довести до ще одного переслухання М. Медведя. Вкінці на цій телевізійній програмі виступав ще Сімас Кудірка, який з власного досвіду підтримував усі старання, щоб М. Медвідь міг свобідно висловити своє справжнє бажання.

Вміжчасі митна сторожа заявила, що будe блькувати совєтський корабель, щоб уможливити американським представникам доручити М. Медведеві покликання на переслухання до Вашінґтону. Покликання апробувала сенатська Комісія в справах хліборобства представники якої враз із свідками, що бачили вперше М. Медведя на суші приїхали до пристані, де заякорений корабель „Маршал Конєв". Покликання на переслухання виготовлене в трьох мовах — англійській, російській та українській, а підписав його сенатор Дж. Гелмс. Акцію Сенату піддержано також в Палаті Репрезентантів.

Помимо тих усіх заходів, речник Білого Дому Леррі Спікс щераз заявив, що „справа є закінчена", значить Білий Дім не хоче включатися в протести великої скількости сенаторів та членів Палати Репрезентантів, що наслідком протестів українського населення в ЗСА, зареаґували на спосіб, в який іміґраційні власті потрактували справу.

Кілька човнів американської консервативної групи „СТОП" підплили до совєтського пароплава і перекликувалися з моряками, один з яких сказав, що М. Медвідь „є в кайданах, але

(Закінчення на стор. 4)

В Ню Йорку відзначать 65-ліття ДЦ УНР на еміґрації

В редакції „Свобода" (зліва): д-р В. Шандор, проф. І. Самійленко і інж. Ю. Храневич.

Джерзі Сиmі, Н. Дж. — Як уже інформовано, в Ню Йорку, в приміщенні Українського Інституту Америки, в суботу, 16-го листопада, відбудеться святкування 65-ліття перебування на еміґрації Державного Центру Української Народної Республіки, з відповідною програмою, що її приготовив Діловий комітет, очолений проф. Іваном Самійленком. Комітет діє з рамени Уряду УРН в екзилі та Міжнародного Об'єднання Прихильників ДЦ УНР. Подібні комітети створено в інших згромадженнях українців у вільному світі, де існують відділи Об'єднання Прихильників.

Про ці святкування та взагалі про активність ДЦ УНР та його Об'єднання Прихильників розповіли у вівторок, 5-го листопада, членам Екзекутиви УНС і редакції „Свободи", представники Ділового комітету проф. І. Самійленко, д-р Вікентій Шандор, заступник голови, і інж. Юрій Храневич, член комітету, під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу.

В рамках тих святкувань заплановано широку інформаційну акцію серед українського громадянства, серію доповідей на тему Визвольних Змагань і державництва в 1917-20 роках, поширення знання про історію України, зокрема серед молоді. Інформували представники також про постійні заходи в справах консолідації політичних сил у вільному світі на допомогу українському народові на рідних землях та поглиблення зацікавлення українською громадськістю ДЦ УНР як останнього леґітимного уряду незалежної України.

Як і в подібних зустрічах раніше, Екзекутива УНСоюзу, словами головного предсідника д-ра Івана Флиса, запевнила делеґацію у своїй постійно позитивній настанові до ДЦ УНР і його починів.

Ансамбль „Нова" виступить з концертом в УІА

Ню Йорк. — Ансамбль камерної музики „Нова" почне свій третій сезон в Українському Інституті Америки у п'ятницю, 15-го листопада ц.р., о год. 8-ій вечора.

Любителі камерної музики будуть мати нагоду послухати твори композиторів Гайдна, Мартіню, Фіяли, Якименка і Валкірса.

Ансамбль виступатиме у такому складі: на флейті Джеймс Шлефер, на чельо Синді Росенберґ, на піяні Ляриса Крупа.

Про ближчі інформації слід телефонувати до Л. Крупи на число телефону: (212) 260-3891.

У Філядельфії влаштовують вечір легкого жанру

Філядельфія. — Український Освітньо - Культурний Центр влаштовує тут імпрезу легкого жанру п. н. „Кабаретовий вечір". В програмі вечора виступлять співак Алекс при акомпаньяменті Леоніда Вербицького.

Ця імпреза відбудеться в суботу, 16-го листопада, о год. 8-ій вечора в приміщенні центру. Алекс здобув собі велику популярність своїми виступами на Союзівці.

Виступи Алекса і Л. Вербицького попередить легка вечеря в заряді центру.

Студійна група слідкує за працею Комісії Дешена

Оттава (С. Яворський). — Парляментарна студійна група в справах досліджування канадських нацистських злочинців була створена канадськими парляментаристами з метою слідкування за працею Комісії Дешена. Як заявив співпредсідник студійної групи, посол Патрик Боєр, члени парляменту, зацікавлені справою досліджування воєнних злочинів, були затурбовані вісткою про те, що Комісія Дешена плянує їхати до Совєтського Союзу за доказовими матеріялами проти мнимих нацистських воєнних злочинців у Канаді. Другим співпредсідником студійної групи є сен. Стенлі Гайдаш, а члени парляменту усіх трьох партій і сенатори є членами цієї групи.

У середу, 23-го жовтня, при співучасті Канадської ради поневолених народів Европи і Комісії Захисту Громадських Прав при Комітеті Українців Канади, Парляментарна студійна група влаштувала публічну зустріч парляментаристів і членів вищезгаданих громадських організацій з американським адвокатом Полом Зумбакісом і проф. Орестом Рудзіком, який заступав адвоката Джана Сопінку. Дж. Сопінка був зайнятий того вечора.

Зустріч відкрив сен. Гайдаш. Він привітав присутніх і передав ведення зустрічі співпредсідникові групи, послові П. Боєрові, який сказав, що, на його думку, праця Комісії Дешена іде в напрямку, який може принести небажані наслідки. Він звернув спеціяльну увагу на намір Комісії Дешена використовувати совєтські джерела для досліджування воєнних злочинців, які знаходяться в Канаді. Ціллю зустрічі було дати нагоду адвокатові Зумбакісові і проф. Рудзінкові розказати про вартість і віроглядність документів і свідчень із Совєтського Союзу на підставі досвіду в З'єднаних Стейтах Америки.

Адвокат Зумбакіс розказав детально про методи, якими послуговуються совєтські власті (в практиці це є КҐБ, під контролею якої цей цілий процес відбувається). Постачання документів і переслухання свідків відбувається виключно на підставі совєтських законів і правил, мимо того, що в ориґінальному договорі про співпрацю між двома державами було сказано, що сторони будуть дотримуватися американських правил.

Адвокат Зумбакіс гостро критикував наставлення і діяльність американського Бюра спеціяльних інвестиґацій (ОСІ), яке отримало широкі прероґативи від американського Конгресу, але які воно часто надуживає. ОСІ безкритично приймає совєтські доказові матеріяли і свідчення, які були зроблені в умовах тоталітарної системи і які цілковито іґнорували всі принципи американського демократичного правосуддя. На жаль, американська преса і інші засоби масової інформації приймають заяви і рапорти ОСІ безкритично, а рівночасно відмовляються друкувати чи передавати по радіо або телевізії критичні інформації, які відносяться до його діяльности.

Проф. Рудзік дав коротке резюме виступу адвоката Дж. Сопінки перед Комісією Дешена 3-го жовтня ц.р., в якому він доказував, що користування совєтськими документами в праці комісії є непотрібне, небажане і не принесе ніякої користи.

Після виступів Зумбакіса і Рудзіка був показаний фільмовий монтаж, приготований балтицькими організаціями в ЗСА, який ілюструє приклади свідчень в совєтських судах. Вслід за фільмом відулася дискусія, в якій з боку українців брала участь сен. Павло Юзик, посол Андрій Вітер, посол Вілліям Лесик, Анатоль Криворучко, Богдан Максимець і Борис Сірський.

Перед закриттям зустрічі П. Боєр запевнив присутніх, що Парляментарна студійна група продовжуватиме слідкування за працею Комісії Дешена та що в скорому часі вона постарається влаштувати чергову зустріч, на якій ця група сподіється мати адвоката Дж. Сопінку.

На цьому вечорі були присутні п'ять сенаторів і 12 членів парляменту.

У СВІТІ

ЗАСТУПНИК ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА в Польській Народній Республіці Збіґнєв Масснер, колишній професор економіки, став прем'єром і тим самим перебрав керівництво над урядом. У парляменті Мессрера підтримали 438 послів і тільки три голосували проти. У Вашінґтоні, речник Державного департаменту заявив, що звичайно прем'єр-міністри у східньоевропейських комуністичних країнах не відходять самі. Їх усувають силою, або вони урядують аж до смерти. За резиґнацією Войцєха Ярузельского криється якась таємниця, яка вийде на верх за якийсь час, кажуть політичні спостерігачі.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ на те, що деякі західньоевропейські країни не підтримують покищо оборонної ініціятиви президента Роналда Реґена на розміщення космічної апаратури для зістрілення нуклеарних ракет, переведені засобами масової інформації опити в Европі показують, що населення майже усіх країн підтримує таку ініціятиву і всі інші заходи, які мають на меті захорони країни вільного світу перед евентуальним нуклеарним нападом.

НА ЗАПИТАННЯ західніх кореспондентів, акредитованих в Совєтському Союзі, чому чотири представники совєтської центральної преси, які переводили інтерв'ю з президентом Роналдом Реґеном не помістили його повністю на сторінках своїх газет, один з них (прізвища не називається) відповів: „Ми помістили те, що відповідає інтересам нашої батьківщини. Було б помилкою містити те, що є некорисним не тільки для СССР, але для світового миру в загальному". Як відомо, Вашінґтон не дуже задоволений совєтською цензурою, бо у вільному світі, наприклад, журнал „Тайм", не викинув з інтерв'ю з Міхаїлом Ґорбачовим ані одного слова. Але, як заявили вільні журналісти, „ті, що зорієнтовані у відносинах, дивуватися не будуть".

ПІСЛЯ ПЕРЕСЛУХАННЯ у приміщенні Державного департаменту у Вашінґтоні Віталій Юрченко, високий старшина совєтського КҐБ, відлетів у середу, 6-го листопада, до Москви, де його, згідно з опінією західних спеціялістів, очікують „чорні дні". Все це може бути правдою, кажуть більш розважніші спостерігачі, якщо В. Юрченко не був зумисно висланий з місією на Захід, щоб скомпромітувати тут американську розвідку і Уряд, який, на жаль, присвячує забагато уваги совєтським високим каґебістам-перебіжчикам і, в багатьох випадках користується їхніми інформаціями. Нема де правди діти, що відділ східньоевропейських справ в Державному департаменті перебуває під впливом сумнівної вартости осіб, які не мають ані відповідного знання самої проблеми, ані уяви про підривну діяльність КҐБ на Заході, зокрема в ЗСА, — кажуть консервативні політичні спостерігачі. Наприклад, справу В. Юрченка деякі кола у Вашінґтоні пов'язали з „любовною аферою" в Канаді, щоб вже заздалегідь відкинути здогади про нищівну роботу, яку міг виконати в ЗСА аґент першої ранґи.

АДМІНІСТРАЦІЯ Роналда Реґена звернулася до Конґресу з проханням виділити 54 мільйони долярів країнам Південної Америки на підготову протитерористичних сил і боротьбу з тероризмом. З цієї суми 27 мільйонів будуть використані для спеціяльної підготови протитерористичних команд в урядових військах, 26 мільйонів — в поліції і один мільйон долярів для охорони людей, які будуть допомагати З'єднаним Стейтам Америки в боротьбі з тероризмом.

ІНШИЙ МОРЯК, ТИМ разом з Румунії, скочив з корабля в Джексонвіллі, Фл., і попросив права азилю в З'єднаних Стейтах Америки. Служба іміґрації і натуралізації та представники Державного департаменту перевели вже вступні розмови з моряком Штефаном Варні, очевидно при допомозі перекладача. Румунський амбасадор у Вашінґтоні зажадав права на зустріч з моряком, яка правдоподібно відбудеться, але аж після того, як закінчаться розмови американських чинників із здогадним втікачем.

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ знову осудили В'єтнам за окупацію Камбоджі і вимагали вивести всі чужинецькі війська з її території. За резолюцію, що засуджує окупантів, було подано 114 голосів, проти — 21, а 16 країн стрималися від голосування. 114 — це найбільша кількість голосів, поданих за резолюцію, що засуджує В'єтнам. В минулому році було подано 110 голосів „за" і 22 „проти". Проти резолюції всі сім років голосують комуністичні країни. Резолюції ОН не є обов'язковими до виконання, а тому можна не сумніватися, що в'єтнамські війська залишаться в Камбоджі.

Дводенна облога палацу юстиції в Колюмбії закінчилась

Богота, Колюмбія. — Засоби масової інформації повідомляють, що дводенна облога військом і поліційними з'єднаннями палацу юстиції в Боґоті і спорадичні бої між урядовими частинами і марксистськими партизанами закінчились трагічно для одних і других. Ліві застрелили президента зайвищого суду і п'ять інших судів, які були в його оточені. У перестрілці, яка тривала годинами з ужиттям тяжких скорострілів і легких гранатометів та іншої зброї, загинуло принаймні 42 особи і понад 80 осіб були поранені.

У зворушливому зверненні до народу президент Колюмбії Белізаріо Бетанкур, повідомляючи нарід про вбивство президента найвищого суду Альфонса Реєса й інших суддів, назвав це вбивство „кримінальним актом", якого колюмбійський нарід ніколи не зможе простити лівим марксистам цьому варварського вчинку. При тому президент Бетанкур заявив, що він бере на себе повну відповідальній за облогу будинку юстиції і що він особисто дав зарядження військовим частинам штурмувати палац, щоб не поширювалась анархія в країні.

Покищо не відомо скільки властиво загинуло осіб в цій облозі і чи загинули усі партизани, чи деякі попали в полон. В місті панувало таке безладдя, що кореспонденти не змогли довідатись жадних детайлів від офіційних урядових осіб. Урядове радіо повідомило, що марксисти тероризували закладників, збивали їх до невпізнання, здирали з них одяг, кидали в полум'я, викидали через вікна тощо.

Терористичні акти скрайно-лівих груп, марксистів, комуністів, маоїстів та інших — нормальне явище в Колюмбії. Терористи почали свої протиурядові акції в 1980 році і від того часу щокільна тижнів повторяють свої терористичні випади щораз в інших місцевостях країни.

Закінчилася третя рунда женевських переговорів

Женева. — В четвер, 7-го листопада, закінчилася третя рунда американсько-совєтських переговорів у справах роззброєння. Сторони розійшлися, не прийшовши до будь-якого порозуміння. Делеґації ЗСА і СССР зустрінуться знов 16-го січня 1986 року, коли почнеться четверта рунда переговорів.

Після останнього засідання керівник американської делеґації Макс Кемпелман виступив на пресовій конференції. Спочатку він прочитав заяву, а потім відповів на запитання.

„Ми вважаємо, що це була продуктивна рунда, хоч було б ліпше, якби ми прийшли до згоди. Людство не повинно боятися загрози нуклеарної війни. Ми маємо надію, що Совєтський Союз уважно вивчить наші пропозиції. Ми маємо надію на успіх", — сказано в заяві.

Відповідаючи на запитання журналістів, М. Кемпелман відкинув совєтські пропозиції, представлені на розгляд 30-го вересня. За його словами, це „односторонні" пропозиції, які не можуть бути прийняті. Запропоновані З'єднаними Стейтами 1-го листопада пропозиції Кемпелман назвав серйозними, які вселяють надію на успіх у переговорах.

Керівник совєтської делеґації Віктор Карпов не зробив ніякої заяви після закінчення переговорів і не влаштовував пресової конференції.

„Челленджер" завершив полет

Військово-повітряна база Едвардс, Каліф. — Успішно закінчився полет міжпростірного корабля „Челленджер" з вісьмома астронавтами на покладі, серед яких п'ять американців, два з Західньої Німеччини і один громадянин Голляндії.

Приземлення відбулося в середу, 6-го листопада, в 9 годині 45 хвилин ранку західнього часу на поверхні висохлого озера в пустині Моґаве, Каліфорнія. Міжпростірний корабель, яким управляв командир Генрі Гартсфілд і другий пілот Стівен Нейґел, піднявши хмари пороху, плавно приземлився на швидкості 200 миль на годину. Цього разу була використана нова система гальмування, яка повинна зробити звичайним приземлення кораблів у майбутньому на летовищі з бетоновим покриттям.

Полет „Челленджера" був 22-им полетом міжпростірних кораблів системи „Шаттл". Цей полет і всі експерименти на покладі корабля повністю оплатив уряд Західньої Німеччини, виділивши для цієї мети 67 мільйонів долярів.

Під час тижневого полету „Челленджер" пролетів 2,9 мільйона миль з середньою швидкістю 17,200 миль на годину, зробивши 111 орбітів. Наукова праця на покладі корабля провадилася цілодобово. Було проведено 76 різних експериментів, у тому біологічних і медичних. Експерименти відбувалися у спеціяльній „космічній лябораторії", розміщеній у вантажній частині корабля. З тієї лябораторії було випущено першого сателіта західньонімецької продукції.

В АМЕРИЦІ

В КРОТОН, КОННЕКТИКАТ, що на ріці Темза, на місце свого „народження", прибув на вічний постій перший американський підводний човен „Нотилюс" з атомним двигуном. Він буде переобладнаний в пливучий музей, який відкриється весною 1986 року.

У МІСТІ КЕЙМБРИДЖ, Масс., відбулося відкриття парку в пам'ять Джана Кеннеді, який був убитий в 1963 році. На церемонії відкриття були присутні сенатор Едвард Кеннеді, колишня жінка покійного президента Жаклін Онассіс, син Джан Кеннеді мол., дочка Каролайн, колишня жінка Едварда Кеннеді Джовн. Парк, що прилягає до факультету політичних наук імени Кеннеді в Гарвардському університеті, розміщений на території, де спочатку плянували побудувати будинок бібліотеки ім. Кеннеді, але вона була побудована в Дочестер Бей у Бостоні.

НА ОДНОМУ З НАЙБІЛЬШИХ у Північній Америці ґазовому сховищі у Монт Белвю, Тексас, виникла пожежа, в результаті якої загинули два робітника. Пожежа почалася на місці пошкодження 10-дюймового ґазопроводу і швидко перекинулася на головні сховища. Язики полум'я піднімалися на висоту 400 футів. Катастрофа була четвертою за останні п'ять років.

ФІЛЯДЕЛЬФІЙЦІ ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ МИРОСЛАВА МЕДВЕДЯ

Філядельфія (Я. Татомир). — У неділю, 3-го листопада ц.р., відбулася тут у приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру пресова конференція конґресмена Дона Риттера й адвоката Андрія Филиповича у голосній вже в Америці справі Мирослава Медведя. Конференцію цю зорганізували спільними силами філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні (КОНЛПУ), що його очолює Уляна Мазуркевич, та Інформаційне Бюро УОК-Центру що його очолює Орися Гевка.

Участь у цій пресовій конференції взяли репортери філядельфійських часописів „Філядельфія Інквайрер" та „Дейлі Нюз", агентства Асошіейтед Прес, „Ню Йорк Таймсу" та три крайові телевізійні сітки — Ей-Бі-Сі, Ен-Бі-Сі та Сі-Бі-Ес.

Конференцію відкрила О. Гевка, яка є одною (разом з Вірою Андрейчик) з головних активісток УОКЦентру але теж від початку існування КОНЛПУ його активною членкою. Опісля говорили конґресмен Д. Риттер та адвокат А. Филипович.

Конґресмен Риттер сказав, що на основі всіх дотеперішніх даних, не може бути сумніву, що М. Медвідь хотів азилю. „Це є, — сказав конґресмен, — або відражаючий промах на долі або намагання на дуже високому рівні не пошкодити зустрічі Президента з Ґорбачовим". Риттер сказав, що у понеділок, 4-го листопада, він пічне заходи у Конґресі, за ухвалення резолюції, яка закликатиме Президента заборонити від'їзд совєтського корабля до часу, поки справа М. Медведя не буде перевірена. Якщо ми хочемо обговорювати на цій зустрічі (Реґена з Ґорбачовим) справи зв'язані зі свободою всього людства, а не можемо оборонити життя однієї людини, яка хоче залишитись у ЗСА, то щось не є у порядку", — сказав Риттер.

Адв. А. Филипович з'ясував дотеперішні заходи української громади рятувати М. Медведя. Він сказав, що філядельфійський комітет та дві інші українсько-американські організації внесли до дистриктового суду у Вашінґтоні домагання задержати відплив корабля, щоб М. Медвідь міг бути ще раз вислуханий. У п'ятницю, 1-го листопада, згаданий суд відкинув цю петицію. Внесено у цій справі апеляцію до Федерального апеляційного суду ЗСА. (Цей апеляційний суд перевів переслухання у цій справі у понеділок, 4-го листопада і скарґу відкинув, тому в четвер, 7-го листопада, внесено відклик до Верховного Суду).

Адвокат Филипович сказав, що Служба іміґрації і натуралізації переслухувала М. Медведя, всупереч приписам, у присутності совєтських урядників і не

(Закінчення на стор. 4)

ДЕНЬ ВЕТЕРАНА

З уваги на свято День Ветерана, що припадає на понеділок, 11-го листопада, Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть в цей день закриті. Наступне число щоденника появиться у вівторок з датою середи, 13-го листопада.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Майбутня королівська пара

Відвідини короля у Вашингтоні — це ніяка особлива атракція. Для Білого Дому — гостити голів держав: монархій і республік — звичайна справа. Ось у минулому місяці був у Білому Домі — вже не перший раз — йорданський король Гуссейн, приїздив туди мароккянський король Гассан, а відвідував Білий Дім колишній король Савдійської Арабії Сауд і теперішній король Фагд. А вже не перечислити президентів різних республік! І тому це трохи дивно, що приїзд до Вашингтону на три дні наступника британського престолу принца Чарлза і його дружини принцеси Діяни став своєрідною сенсацією для преси, радіо і телевізії та для широких кіл американського суспільства. Склалися на це різні причини.

Поперше, хоч Англія була колись колоніяльним зверхником Америки, яка здобула собі незалежність щойно почерез визвольну війну, проте та сама Англія, чи пак Великобританія, стала вже найближчою союзницею Америки у Першій і Другій світових війнах та є найближчим союзником у західньому оборонному бльоці НАТО. Єднає ЗСА і Великобританію та сама мова, єднає традиція і навіть культура. Подруге, хоч згадана вгорі Савдійська Арабія багата завдяки покладам нафти, то Англія таки була колись володаркою на морях світу і тепер є великодержавою, хоч і втратила заморські колонії.

Але що найцікавіше: приїзд самого Чарльза з його офіційним титулом „князя Валії" не спричинив би такого зацікавлення і ентузіястичного галасу, якщо б не його чарівна дружина Діяна, ім'я якої англійська преса скоротила на „Ді", яка стала найпопулярнішою постаттю не тільки в самій Англії, але й усіх країнах Британського Коммонвелту, ба навіть — у світі.

Як твердить „Тайм" з дати 11-го листопада цього року — „Чарльз і Діяна є безумовно найславетнішим і найпопулярнішим подружжям у світі". Він має тепер 37 років, вона 24, повінчані чотири роки тому. Мають двох синів, трирічного Вілліяма і однорічного Генрі (Геррі).

Вона — Лейді Діяна Спенсер — з аристократичного роду, близько споріднена з родом колишнього славетного прем'єра Вінстона Черчілла, вийняткова красуня, здобула собі зразу ж серця всіх британців і всіх тих народів, що їх відвідувала на протязі останніх чотирьох років. „Тайм" твердить, що „Ді" стала просто британським „монументом", живим пам'ятником, і хоч вона тільки дружина наступника престолу, проте ніхто інший з королівської родини, а саме вона стала символом британської монархії. Невимушена в поведінці, хоч не вільно їй ніколи забувати, що вона — майбутня королева, принцеса має велике почуття гумору, не дуже любить офіційні церемоніяли, зате охоче бавиться зі своїми малими дітьми, любить театр, концерти. Але тоді, коли її чоловік Чарльз є звелличником клясичної музики — княжна Ді захоплена легкою музикою і американським джазом. Коли в липні цього року Чарльз і його дружина несподівано появилася на одній концертовій залі в Лондоні, — вся публіка вчинила їм стоячу овацію.

Складений дбайливо заздалегідь церемоніял перебування цього кінця тижня княжої пари у Вашингтоні передбачив ранішний сніданок у Білому Домі з традиційним англійським чаєм та вечірній бенкет. Другого дня такий бенкет відбудеться у британській амбасаді у Вашингтоні. Чарльз уже бував в Америці, його дружина тут уперше. Тому показуватимуть їм упродовж півторигодинної подорожі відкритим автомобілем найцікавіші місця у столиці ЗСА і її околиці. Вони відвідають Крайову галерію, бо обоє є звелличниками образотворчого мистецтва, та Інститут архітектури. А передусім це також поїздка з практичною і патріотичною метою — підтримати занепалу британську економіку, бо принцеса Діяна буде сприяти популяризації в Америці англійського одягу і продажу його у великій „ланцюговій" крамниці ЗСА, у фірмі „Джей Сі Пенні", де в понеділок 11-го листопада Діяна зустрінеться з керівниками фірми, продавцями та подивлятиме ці англійські вибори, які на суму 50-ти мільйонів долярів щойно закупила ця фірма в Англії з цією якраз метою. Відкриє ця княжа пара тут також виставку семи сот „англійських скарбів", експонатів неоціненої вартости, зібраних протягом останнього півтисячоліття по численних родових палацах Монархії.

„Подією року" в столиці ЗСА буде вечірній бенкет, на який отримали запрошення тільки вибранці та артисти, співаки й музики, що ними захоплюється ця княжа пара.

Чарльз стане королем, але невідомо, коли це станеться. Королева Єлисавета має тепер 59 років. Вона могла б кожної хвилини абдикувати у користь свого 37-річного сина, але з тим не квапиться. В історії Англії було таке, що Юрій (Джордж) IУ став королем аж на 58-му році життя; Вілліям IУ — на 65-му році. Знавці відносин у королівській родині твердять, що Єлисавета II, хоч за конституцією має тільки церемоніяльні функції, без права втручання активно в політику, насправді близько цікавиться політикою, має вплив на керівні кола, головно на Консервативну партію, і не плянує абдикувати перед 50-літнім ювілеєм свого правління. Це було б у 2002-му році. Хоч до престолу ще далеко, але княжа пара вже тепер мусить стискати руки тисячам осіб і переодягатися щоденно кілька разів. Бути наступником престолу і його дружиною — нелегка роля.

М. Євшанський

ВЕРШИННА КОНФЕРЕНЦІЯ В ЖЕНЕВІ

Увесь світ з нетерпінням очікує конференції поміж президентом Роналдом Реґеном і совєтським диктатором Міхаїлом Ґорбачовим. Ще з більшим нетерпінням очікується на наслідки цієї конференції. Цих наслідків не можна передбачити — можна лише робити деякі здогади.

Західньоевропейські союзники Америки явно бажають собі, щоб наслідки женевської зустрічі були позитивними. Пребуваючи, так би мовити, на передовому фронті на випадок не тільки війни, але й більших комплікацій з Москвою і комуністичним бльоком, західньоевропейські держави у власному інтересі прагнуть унормовання відносин з СССР. Коли йдеться про Америку й Адміністрацію президента Реґена, то хоч тут, можна думати, не роблять собі ілюзій щодо „миролюбности" Москви, проте й тут ніхто не може собі дозволити на загострювання відносин між Москвою, і то саме в цей мент, напередодні конференції в Женеві. Зрештою, ні президент Реґен, ні його найближчі співробітники не бажають війни: твердити протилежне — це прямо абсурд, на який може собі дозволити лише забріхана совєтська пропаґанда. Реґен вважає лише, що з Москвою треба говорити з позиції сили і що не можна допуститися нічого такого, що сприяло б дальшому зміцненню совєтських позицій. Чи таке становище американської політики буде консеквентно дотримане до кінця — це залежить від того, чи Реґен не піддасться натискові на нього не тільки декого з легковірних західньоевропейських союзників, але й американських ліберальних кіл.

Якщо йдеться про Москву, то невірним було б твердження, що совєтські представники в Женеві на чолі з Ґорбачовим не підуть на ніякі компроміси і будуть намагатися провалити конференцію. Москва потребує з різних причин передишки, під час якої вона буде використовувати для себе торговельні зносини з Заходом. А тому вона, Москва, хіба нічого не зробить такого, що могло б довести до цілковитого зірвання відбування переговорів з Америкою. Натиск на західньоевропейських союзників їй не зовсім удається, коли судити по тому, що і Франція і Англія відмовилися вести з СССР окремі пересправи щодо обмеження нуклеарної зброї. Москві залишається під цю пору тільки одне: підтримувати терористичну і шпигунську акції в країнах Заходу і тим „залякувати" уряди цих країн.

Які можна робити здогади щодо наслідків вершинної конференції? Можна припускати, що на цій конференції не дійде до розриву, але й не буде досягнуто якогось „перелому". Може дійдеться навіть до узгіднення тих чи інших другорядних питань — і на цьому кінець. Проте, буде, певно, задекляровано, що розмови і зустрічі треба продовжувати далі.

Які настрої у зв'язку з вершинною конференцією можуть панувати серед поневолених народів, у тому числі і серед українців? Бажати поновного провалу женевської конференції, що означало б збільшення загрози вибуху війни, ми не можемо. Перше тому, що тоді ми виглядали б в очах Заходу на якихось підпалювачів війни, а значить втратили б доступ до західньоевропейських і американських політичних кіл, зв'язки з якими нічого як до цього часу сприятливого нам не дають, але ж все таки не можна цими зв'язками нехтувати. Подруге тому, що війна з ужиттям нуклеарної зброї принесла б спустошення всього світу, в тому числі і наших країн, а особливо, правдоподібно, Україні, де розміщені вистрільні атомових бомб.

Що ж нам — українцям і представникам інших поневолених народів — залишається? Сидіти мовчки і придивлятися, як поза нами розвиваються світові події? Це було б необачне і непотрібне. Ми маємо багато до сказання, радше до повторення у цей власне момент, коли відбуваються може вирішальні розмови поміж Америкою і СССР. Справа в тому, що до справжнього і тривалого миру поміж Заходом і Сходом дійти не може: Совєтський Союз з підлеглими собі урядами поневолених народів не припинить своїх зазіхань на панування світом. На доказ такого ствердження можна було б написати цілі томи. Комунізм не може затримувати безконечно своєї деспотичної влади без експансії назовні. І найголовніше це те, що, не зважаючи на спритність і вмілість західніх розвідок, не можна таки сконтролювати всього того, що діється за герметично замкнутими совєтськими кордонами. Якби навіть дійшло до якихось договорів про обмеження зброєнь, то СССР їх вповні дотримуватися не буде. І якщо прийде такий момент, що Москва вважатиме себе сильнішою за демократичний Захід, тоді вона вдарить таки війною. Захід очевидно ніколи не почне перший нуклеарної війни. Це зробив би колись Гітлер, якби йому вдалося перед західніми альянтами розвинути „таємну", себто нуклеарну зброю. І це зроблять совєти, якщо, повторюємо, вважатимуть, що їх зброя сильніша за зброю Заходу. А крім того Москва буде далі провадити терористичну, шпигунську і взагалі розкладову акцію серед країн Заходу, щоб із середини цих країн розхитати їхні оборонні спроможності.

І на цьому місці ми доходимо до того, про що завжди твердили українці з представниками інших поневолених Москвою народів. Справжнього миру досягти з комуністичною Москвою не можна. Цей мир буде встановлений лише тоді, коли комуністична влада в СССР завалиться і коли розпадеться російсько-комуністична імперія. Яким чином може це статися? Не визвольною війною Заходу проти Сходу. Цього ми не жадаємо і не хочемо цього. Це може статися лише шляхом внутрішнього захитання і заламання сучасного режиму в СССР.

Якщо ми таке твердимо і проповідуємо, то на це політики Заходу можуть нам

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про гру кота з мишами

Останні дні ми усі стоїмо перед рядом подій, що сколихнули нами, як українською громадою на терені ЗСА, а рівночасно кожним із нас окремо.

Немає ніякого сумніву, що із усіх подій найближча нашому серцю справа утечі із совєтського корабля молодого українця-моряка Мирослава Медведя і його дві невдалі спроби залишитися на американському континенті. Коли пишемо ці рядки, справа ще не закінчена, хоча так заявив представник Білого Дому. Українська громада, однак, з'єднано стала в обороні М. Медведя і робить все можливе, щоб дозволити ще раз на переслухання моряка, як не в ЗСА, то в іншій невтральній державі. Але не зважаючи на зусилля української спільноти, є побоювання, що тут знову, як уже не один раз у минулому, відбувається торг українцями і тим разом ціною для спокою розмов між Р. Реґеном а М. Ґорбачовим буде саме цей молодий українець, що старався здобути волю.

І саме цей випадок, як і поворот до СССР молодого совєтського вояка з Афганістану, після того, як він просив азилю в американській амбасаді, а останньо поворот домів старшини КҐБ Віталія Юрченка, що літом цього року віддався в руки американців, побуваючи у Римі потряс нами усіми так сильно, що важко прочунятися.

Отож роздумуємо, говоримо і... дивуємося. Дивуємося безмежній наївності американців, що в цей спосіб даються, немов миші котові іґратися зі собою. Дивуємося і питаємо самі себе, як можливе, що ті знавці міжнародних відносин, а передусім члени американської розвідки дали зловитися на вудку такої грубої інтриґи, яку тепер затіяли хитрі совєтські „плянувальники". Не хочеться нам вірити, щоб це все було припадком, що саме якраз два тижні перед такими важливими розмовами у Женеві поміж двома провідниками найсильніших потуг світу, змінив свою думку високий старшина КҐБ, який буцімто „добровільно" перейшов до американців, кілька місяців тому.

Але що властиво було дійсно правдою, здається, ніколи не довідаємося, а принаймні не знаємо тепер і не знають інші журналісти, навіть такої міри як відомий телевізійний коментатор Дан Ратер, що прямо сказав: „Я не знаю, що сталося". Прикре це, але, однак, правдиве, що американцям раз-у-раз трапляються випадки, за які мусить паленіти обличчя. Так буде їм за випадок із В. Юрченком і так буде їм за торг М. Медведем, як і за віддання у совєтські руки вояка в Афганістані.

Але хіба найбільше мусить паленіти обличчя американців за те, що дозволяють на таке глузування із своєї політики, совєтським офіційним чинникам, що могутня американська держава дозволяє на таку гру і мовчить в ім'я „добрих настроїв" в часі недалеких розмов Реґена з Ґорбачовим.

А нам, українцям, залишається хіба далі дивуватися, що досі американцям не відкрилися очі і що вони можуть бути предметом такої ігри.

О—КА

В. Шандор

СОБОРНО-ДЕРЖАВНА ОБОРОНА УКРАЇНИ

Рішенням Мирової Конференції у Парижі після Першої світової війни, державну територію України розділено між чотирма сусідніми державами, що тривало до вибуху Другої світової війни. З цього приводу, деякі сусіди висувають і посьогодні свої територіяльні претенсії до України, що не виключає таких їх домагань і при майбутньому упорядкованні світу мировою конференцією. Тому є вказаним, щоб українські політичні чинники у вільному світі звернули увагу на таку можливість, та завчасу приготовили відповідно арґументовану нашу соборно-державну оборону. З такою метою виголосив автор статті доповідь у Культурному Центрі у Філядельфії на тему „Історично-правна оборона державної соборности Закарпаття".

Закарпаття у своєму історичному розвитку довший час належало до Угорщини, а між двома світовими війнами до Чехо-Словаччини. В пресі у вільному світі обох названих народів появляються комунікати, які наголошують їхні територіяльні домагання до Закарпаття. Мадяри ставлять свої претенсії на історично-правній основі, чехи на міжнародно-правній та конституційній. Обидва проголошують Закарпаття невід'ємною своєю територією.

Щодо Мадярщини прелеґент звернув увагу на початкову стадію приналежности Закарпаття до Угорщини, коли то угорський король Стефан (997-1039) створив із Закарпаття „Маркія Рутенорум — Marchia Ruthenorum", а на чоло її поставив свого сина Емерика, як Дукс Рутенорум. Цим зарядженням король Стефан визначив окремий, не угорський державний і національний характер Закарпаття. Прелеґент у своїй доповіді звертав увагу й на інші подібного роду історичні явища протягом цілої доби приналежности Закарпаття до Угорщини, роблячи відповідні історичні та правні висновки.

Прелеґент вказав, на якій правній основі дійшло в чеській та мадярській історії до проголошення їхніх країн інтеґральними частинами Австрії. Коли в 1713 році цісар Карло УІ, батько Марії Терезії, своєю прагматичною Санкцією проголосив усі території, що в той час належали до Австрії, інтеґральною частиною тієї країни, то крім того ще й крайові сойми: чеський, моравський і слезський в 1721 році винесли відповідну постанову в цьому напрямі. Подібну постанову прийняв і парлямент Угорщини, яка була відтак включена до державного „Вирівняння" в 1867 році між Австрією і Угорщиною, яким створено Австро-Угорську Монархію. Жадне рівнорядне політичне тіло Закарпаття в справі інтеґральности по відношенні до Мадярщини або Чехо-Словаччини, такої постанови ніколи не прийняло.

Подібно як напочатку, так і при кінці приналежности Закарпаття до Мадярщини, ствердили мадярські державні органи чужий державний і національний характер Закарпаття. З метою задержання його, прийняв ліберальний уряд Мадярщини графа Каролі Мігаля з власної ініціятиви закон, публікований 24-го грудня 1918 року в офіційному збірнику законів держави, яким створено із Закарпаття — „Руську Країну" з широкими автономними правами. Представники Закарпаття, маючи сумний досвід з політичними обіцянками Мадярщини, зажадали міжнародних ґарантій, чого мадяри не хотіли, а може в той час і не могли дати. Оба ці моменти співжиття у Мадярщині, початковий і кінцевий вказують на те, що Закарпаття, як чужа територія, ніколи не була, бо правно ані не могла бути невід'ємною частиною Мадярщини.

У відношенні до Закарпаття, Чехо-Словаччина виходить із становища Сен-Жерменського мирового договору з 10-го вересня 1919 року, яким то договором приєднано частину Закарпаття, то є „Подкарпатську Русь" до Чехо-Словаччини. Сен-Жерменський договір у дещо зміненій формі був включений до конституції Чехо-Словаччини. Представники Карпатської України (Подк. Руси) не були присутні в Празі при прийманню конституції дня 29-го лютого 1920 року. Параграф 3-ій конституції каже, що Подкарпатська Русь „буде невід'ємною частиною Чехо-Словаччини на основі її добровільної декларації поданої в Договорі між Подібною Антантою і Чехо-Словацькою республікою дня 19-го вересня 1919 року".

Конституція виходить із помилкового заложення відносно інтеґральности Карпатської України і доходить до невірних висновків. Договір між Чехо-Словаччиною і Карпатською Україною в 1919 році про приєднання краю в жадному випадку не може служити як основа до територіяльної невід'ємности, бо цей договір є зовсім іншого правного характеру. Попередньо ми вказали на вимоги в чеській та мадярській історії відносно територіяльної інтеґральности. Без уваги на міжнародний характер Сен-Жерменського договору та постанови конституції Чехо-Словаччини про територіяльну невід'ємність Карпатської України, ні один з них не створює правного титулу для Чехо-Словаччини.

З уваги на відмінний історичний і правний розвиток поодиноких українських земель під чужими окупаціями, треба окремо для кожної з них розробляти і соборно-державну оборону. Є це завданням Державного Центру УНР, наукових інституцій, політичних проводів. Будучи до таких акцій непідготованими, нас може раптом зустрінути несподіванка. Несподіванка в політиці, — зазначив прелеґент, це дуже прикра справа. Прелеґент вказав і на те, що кожний сусід, що посягає на нашу територію, має свою армію, яку на випадок потреби легко може використати для поновної окупації наших земель. Тому є

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

У Вотервліті відбувся показ української ноші

Вотервліт, Н.Й. (І.Д.) — Голова 99-го Відділу СУА Наталія Кушнір, відкрила в неділю, 20-го жовтня ц.р., показ української народної ноші в церковній залі у Вотервліті. Вона привітала Олександру Крупу з Гартфорду, що привезла чудові українські народні одяги з різних земель України, та всіх присутніх, потім пояснювала одяги дітей з садочка і школи, одягнених у стилізовані щоденні одяги з українськими вишивками. Ірка Скалій давала пояснення англійською мовою.

Виступали 20 дітей від 2-ох до 12-ти років, що зі сцени проходили відважно по помості, щоб усі могли оглянути їх одяги з усіх боків. Найменших притримували за руки Дарія Спяк і Євгенія Куфель. Найбільше оплесків дістали найменші, що спершу були дещо збентежені, але скоро звикли до ревії моди і вклонялися публіці та махали ручками. Всім матерям, що подбали про такі гарні одяги, належиться признання і подяка.

В другій половині показу ноші Зірка Рудик з Гартфорду мала вступне слово про наші святочні народні одяги. Вона зупинилася довше на описі сорочки. Сорочки шили з лляного полотна власного виробу, вишивали по різному в різних сторонах України. Сорочок не позичали нікому, бо такий був звичай. Дівчина вишивала сорочку молодому перед шлюбом. Коли дівчина виходила заміж, то мала 30 сорочок. Потім вона пояснювала обома мовами дівочу й жіночу ношу. Спочатку виступила Люба Кушнір у ноші жінки з Івано-Франківської (Станиславівської) области, потім Віра Кушнір у полтавському одязі дівчини в рожевому жупані. Діяна Шевчук, Богдан Демчар і Микола Філь виступали в гуцульських одягах, Ірка Скалій у бойківському одязі. Буковинські одяги запрезентували Марія Філь, Діяна Пасінеллі та Яків Спяк. Марійка Філь виступила в одязі з Полісся. Борщівські одяги з чорними вишивками запрезентували Гануся Демчар і Галя Кошикар. Марія Комар мала одяг молодиці з Західньої України. Марія Бойчук і Орися Кавка виступали в одягах із Заліщик. Вкінці Іванка Цьолко показала одяг з Городенки.

Годі описати словами красу усіх тих одягів, треба було їх бачити. Бракувало народних одягів з Київщини, Волині, Лемківщини, Закарпаття, Яворівщини. Потім вийшли всі на сцену; Олександра Крупа подякувала Наталії Кушнір за організацію показу, всім, що моделювали, батькам і дітям, що виступали.

К. Крупський

У 41-ШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВЕЛИКОГО МИТРОПОЛИТА

V.

Закінчення

Читаючи названу працю Дорошенка, перед читачем стає велика постать Митрополита. Вона стає перед вами як справжній духовий велетень, який появляється серед народів раз на століття. Він стає перед нами як визначний архипастир, що аж до самовідречення відданий Богові та порученому йому стадові. Ви бачите його як великого християнського філософа, ученого й гуманіста, в повному розумінні цих слів. Він стає перед вами як великий громадянин і вірний син народу з якого вийшов.

Аж сумно стає коли читаєте те, що пише про Слугу Божого Андрея Українська Радянська Енциклопедія. Написане в ній переступає всякі межі людської етики і пристойности. Думаємо, що кожна моральна людина не повинна навіть повторювати того очорнювання, при допомозі якого Москва розправляється на сторінках української енциклопедії. В додатку, в цій енциклопедії — московській духом, а писаній українською мовою, ви навіть не знайдете нічого про нашогоМитрополита під прямим гаслом. Безличне і в'їдливе очорнювання його особи знаходиться під іншими гаслами, немов щось, принагідне і порозкидуване аж в кількох томах.

Москва прекрасно здавала собі собі справу з великого престижу, яким втішався серед народу Слуга Божий Андрей Шептицький. Вона добре знала цю реальну силу, що її він очолював, і тому негайно після смерти Митрополита, Москва приступила до жорстокого руйнування Української Католицької Церкви.

Для наочного унагляднення варварського злочину Москви подано хоч декілька страшних цифр взятих зі статті Григора Лужницького надрукованій в альманахові „Гомону України" за 1961 рік. І так: у висліді „повороту на лоно святої православної церкви" криваво зліквідовано п'ять епархій, з цього три в Галичині і по одній на Закарпатті та Пряшівщині. Вивезено або замордовано 11 єпископів і двох апостольських візитаторів. Із 2,951 світських священиків, біля 50 відсотків вивезено на заслання, або замордовано, 20 відсотків виїхало закордон, або розбіглося. Із 520 ченців — 78 залишилося в живих. Із 1,090 черниць коло 30 відсотків залишилося при житті. З 3,040 парафій і 2,400 церков і каплиць не ціла четвертина перейшла в руки московської церкви, решта зруйнована, або зачинена. Зліквідовано 35 манастирів, закрито три духовні семінарії і Богословську Академію, 9,900 католицьких нижчих шкіл і 380 католицьких середніх шкіл. Припинено 35 католицьких видань, зліквідовано 41 католицьку громадську інституцію.

Правда, це страшне знищення української Церкви на нашій землі — не новина в історії нашої Церкви. Кожна окупація української землі, від найдавніших часів, головний свій удар скеровувала на нашу Церкву.

І коли протягом історії щезали ворожі займанщини, наша Церква завжди відроджувалася до нового життя, черпаючи свою животворну силу у крові своїх мучеників.

Коли глядимо на розвиток нашої Католицької Церкви на еміграції, то з радістю стверджуємо те, що це відродження нашої Церкви, хоч і не на рідній землі, є в повному розквіті. П'ятнадцять наших ієрархів, що брали участь в останньому Вселенському Соборі — це незаперечний доказ її живучости.

Згадуючи нашого Митрополита Слугу Божого Андрея Шептицького, пам'ятаймо це, що наша вірність і прив'язання до нашої Церкви в країнах поселення української еміграції, це найкращий спосіб вияву пошани до великої постаті нашої Церкви Слуги Божого Андрея Шептицького та його святих ідеалів.

Караються, мучаться,
але не каються

„Якщо я був би останнім українцем на світі, я і тоді боровся б за Україну".

Л. Лук'яненко

Українська патріотка Ганна Михайленко

Українські патріоти Одеси добре знали, що Ганна завжди ніби чекала на того, кому потрібна допомога.

Якщо хтось з невеличкої української громади Одеси мав гостя, за яким пильнує КҐБ, такого гостя охоче приймала саме Ганна. Друзі Ганни знали також, що її відчайдушна впертість допоможе, коли треба, не впустити до приватного житла переслідувачів. Поступово її оселя в Одесі стала осередком українського життя. Це завдяки її гостинності знайшли собі притулок слухачі семінару мистецтвознавця Василя Барладяну.

А ще знали друзі Ганни й те, що вона завжди готова розділити свій мізерний заробіток (Ганна — бібліотекарка) з тими, хто не має й такого.

Влучне перо Ганни не раз ставало в пригоді, коли в умовах посилення репресій хтось постійно потребував захисту від сваволі. Кого тільки не бралася боронити ця дуже слаба фізично жінка — багатодітних батьків Сірих, самотнього й постійно переслідуваного Леоніда Тимчука, авторку цих рядків у час її післятабірних поневірянь. Та головна з притаманних Ганні рис полягала у вірності принципу — українець на українській землі розмовляє по-українському.

У зрусифікованій Одесі Ганна була прикладом для тих, хто, стомлюючись від наступу стихії чужої мови, втрачав силу боронити свою українську мову. Працюючи в бібліотеці школи ч. 1 міста Одеси, Ганна дбала, щоб кожна дитина вийшла з бібліотеки, несучи до дому українську книжку.

Отже Ганна була позначена всім комплексом рис, за якими КҐБ розпізнає українського патріота, а розпізнавши, трактує як українського націоналіста.

Тепер уже важко пригадати, коли до Ганни прийшли з першим обшуком — чи то в 1970 році, а чи який рік пізніше. Щонайменше 10 років була вона переслідувана КҐБ. Безпідставними обшуками та допитами її намагалися залякати, щоб відштовхнути від участи в сучасному відродженні українського громадського життя.

У 1977 році проти Ганни Михайленко почали фабрикувати кримінальну справу. За законами СССР адміністрація установи, в якій працює звинувачуваний, подає до суду службову характеристику на винуватця. За успадкованою від царської Росії традицією діловодства, характеристики укладають російською мовою. І от у російськомовному тексті характеристики на Ганну поміж іншими характеризуючими ознаками стояло таке: „Працюючи в школі, вимагала занадто багато уваги для української мови".

З такою унікальною характеристикою Гання Михайленко готувалася стати перед судом восени 1977 року. Та амнестія, яка вийшла того року з нагоди 60-ліття большевицької революції, передбачала свободу для звинувачуваних за кримінальними пунктами кодексу. Тому в 1977 році справу проти Ганни припинили, а за 2 роки проти неї сфабрикували нову справу: її опір російським шовіністам, її спроби боронити свою національну гідність були трактовані як хуліганські вчинки.

У 1979 році одеський суд розглядав справу української патріотки, звинувачуваної у хуліганстві. Той суд зобов'язав Ганну віддавати протягом 1 ½ року 20 відсотків місячного заробітку. Але ж Ганна після першого кримінального звинувачення втратила посаду шкільного бібліотекаря, хоч і не була засуджена. До фізичної роботи вона нездатна за станом здоров'я (хворіє на астму, має серцеву недугу та страждає від наслідків хірургічної операції з приводу онкологічного захворювання). Суддя бачив посвідки про стан здоров'я Ганни, проте виніс вирок, який фактично змушував її до фізичної праці. Це створювало передумови для дальших переслідувань: за неробство чи за несплату призначеної місячної суми.

Ніхто з тих, кому колись допомагала Ганна, не міг її помогти, бо за законами СССР судові внески можна робити тільки з грошей, які покараний заробить після суду. Щоб засуджені до грошової кари не могли використати допомогу ближніх, передбачено процедуру сплат, яка виключає можливість такої допомоги: винуватець не сам віддає свій „борг", за нього це робить адміністрація підприємства, на якому він працює.

Ганна Михайленко була в числі тих, які підтримували Українську гельсінкську групу. Безпідставні арешти членів цієї групи відбувалися в супроводі репресій проти потенційних пересмників членства. Переслідування Ганни Михайленко в 1977-79 роках виявилися прелюдією до найжорстокішого покарання. У лютому 1980 року Ганну було заарештовано. Тепер знаємо, що у вересні того року вона була на психіятричній експертизі в інституті ім. Сербського в Москві. У листопаді 1980 року, саме в той день, коли Мадридська нарада починала свою роботу, в Одесі відбувався суд над Ганною. Цей суд скерував її до психіятричної тюрми. Українці вільного світу, які були в цей час у Мадриді, оголосили протестну голодівку та організували пресову конференцію, на якій поширили інформацію про зухвалу репресивну акцію в Одесі.

У березні 1981 року перед посольством СССР у Вашингтоні відбулася протестна акція українців Вашингтону й Балтимору в обороні Ганни Михайленко.

Від часу суду в Одесі про Ганну надходять дуже скупі повідомлення: тільки про зміни її адреси.

За законами СССР суд не визначає тривалости ув'язнення в психіятричних установах.

РІК ТОМУ ПРЕЗИДЕНТ Роналд Реґен одержав найбільшу перемогу в історії президентських виборів. Річницю перемоги Р. Реґен відзначив виступом перед журналістами, в якому різко критикував демократів і лібералів за жахливі економічні показники і провали в зовнішній політиці до того, як він був вибраний президентом у 1980 році. Свою перемогу на виборах у 1984 році Р. Реґен пояснив також і тим, що, як він висловився, „в нашу економічну політику повірила молодь і робітники". Відповідаючи на запитання репортерів, Президент сказав, що не має наміру відмовлятися від створення протиракетної космічної оборони і ще раз повторив, що на зустрічі з совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим „космічна оборона не стане предметом торгів".

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Ватикану кардинал Агостіно Касаролі, який прибув до ЗСА ще 21-го жовтня і тут брав участь у святочній сесії Генеральної асамблеї Об'єднаних Націй, щойно вийшов зі шпиталю після операції осунення селезінки. Після короткого відпочинку в резиденції нюйоркського архиєпископа і кардинала Джана О'Коннора, кардинал Касаролі відлетів до Риму.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

64-ий Відділ Союзу Українок Америки

влаштовує

в суботу, 16 листопада 1985 р., о год. 5-ій по пол. в домівці СУА при 108 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.

„ЖИВУ ГАЗЕТУ"

Будуть обговорені такі теми:

„Ми і наші противники в підготовці 1000-ліття Християнства в Україні .... ОКСАНА ЩУРОВА

„Проти-українська хвиля в річницю Другої світової війни" — ред. ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ

На цей цікавий вечір запрошуємо Членок СУА і Шановних Громадян.

УПРАВА ВІДДІЛУ

16-ий Курінь УПС „БУРЛАКИ"

організує

ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ ТАБІР ДЛЯ ЮНАКІВ І ЮНАЧОК

на лещетарських теренах

West Mountain, Glen Falls, N.Y.

в часі
від ЧЕТВЕРГА, 26 до ВІВТІРКА, 31 ГРУДНЯ 1985 РОКУ.
Приїзд учасників у середу, 25-го грудня.

- Всі учасники мусять виповнити карту зголошення, долучити дозвіл батьків та лікарську посвідку. Карту зголошення має підписати зв'язковий (-а), або кошовий (-а).
- Оплата 262.00 дол. і 8.00 вписове. Оплата покриває: приміщення, прохарчування (сніданок і вечеря), транспорт до лещетарських теренів, витяги, інструкції лещетарства. Оплата не покриває доїзду до табору. Вписове (незворотне), покриває таборову відзначку і адміністраційні видатки.
- Комендант табору пл. сен. ЮРІЙ ПОПІЛЬ, Бурл
- Карти зголошення можна одержати в Пластових Станицях.
- Число таборовиків є обмежене. Зголошення будуть прийматися в такій черговості, як будуть приходити.
- Карти зголошення з повною оплатою треба вислати до дня 2-го грудня 1985 року, на адресу:

Mr. W. Hnatkowsky
32-09 Bell Blvd. • Bayside, N. Y. 11361
Чеки виповняти на: „WATAHA BURLAKIW"

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

покликаний УРЯДОМ УНРеспубліки в екзилі та Світовим Об'єднанням Прихильників ДЦ УНР

має шану запросити Українське Громадянство на відзначення

65-ої РІЧНИЦІ ПЕРЕБУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ в ЕКЗИЛІ

яке відбудеться

у суботу, 16 листопада 1985 р., о год. 3-ій по пол. в приміщенні Українського Інституту Америки
2 Схід 79-та вул. в Ню Йорку

У програмі, крім офіційної частини, беруть участь: артистка ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА, співак ЕД ІВАНКО, піяніст ТОМА ГРИНЬКІВ, БАНДУРИСТИ Ю. КИТАСТОГО.
По програмі — ПРИЙНЯТТЯ.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

ТОРОНТСЬКА ОКРУГА УНСоюзу

влаштовує

СОЮЗОВІ ВЕЧЕРНИЦІ У РОЦІ ВІДЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

В СУБОТУ, 16-го ЛИСТОПАДА 1985 РОКУ

Початок о годині 7:30 вечора в просторій залі ПАРАФІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
515 BROADVIEW AVENUE, TORONTO EAST

До танцю приграватиме добірна оркестра „ЯВОРИ"
Смачний буфет

Просимо чисельно взяти участь

ВИБІР КОНТЕСТАНТОК ОКРУГИ

Приємна атмосфера

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ

Ділимося сумною вісткою, що 31-го жовтня 1985 року в Гантері, Н. Й., на 86-му році життя після довгої недуги відійшла у Вічність

бл. п.

АНТОНИНА ШЕПАРОВИЧ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 4-го листопада 1985 року в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Гантері і похоронена на цвинтарі у Лексінґтоні, Н. Й.

Горем прибиті:

доныка — ВІРА
родина — ШЕПАРОВИЧІВ
і дальша Родина в Польщі

Подаємо Родині й Приятелям сумну вістку, що дня 1-го листопада 1985 р. померла у Брукселі, Бельгія, наша Дорога МАМА й БАБЦЯ

бл. п.

СОФІЯ РІПАК з дому ТАРНАВСЬКА

нар. 11-го липня 1911 року в Західній Україні.

Покійна оставила в глибокому смутку:
дочку — НАДІЮ зам. СІЛЕЦЬКУ з дітьми МАРКОМ, ТАМАРОЮ І ТАЇСОЮ
в Америці
сина — РОМАНА з дружиною ВІРОЮ і дітьми КАТРІНОЮ, П'ЄРОМ і ФІЛІПОМ
в Бельгії

Опечалена Родина просить Родичів, Приятелів і Знайомих про молитви за Покійну.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
Найдорожчого
БАТЬКА, ДІДУСЯ, ПРАДІДУСЯ І БРАТА

св. п.

Осипа Гарасимяка

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу, 9-го листопада 1985 р., о год. 7-ій веч. в українській католицькій церкві св. Покрови, Трой, Н. Й.

і в понеділок, 11-го листопада 1985 р., о год. 8-ій ранку в катедральному храмі у Філядельфії;

і в українській католицькій церкві Царя Христа у Бостоні, Масс., о год. 9-ій ранку.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

ДІТИ, ВНУКИ, ПРАВНУКИ
БРАТ з ДРУЖИНОЮ І РОДИНОЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Дорогого
МУЖА, БАТЬКА й ДІДУНЯ

бл. п.

Івана Одежинського

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

17-го листопада 1985 року

в церкві Рождества ПДМ, Філядельфія, Па.;
в церкві Благовіщення ПДМ, Філядельфія, Па.;
в церкві св. Михаїла, Ню Гейвен, Конн.,
о год. 10-ій ранку.

Вшановуючи пам'ять дорогого Покійного, складаємо на:

Семінар у Стемфорді, Конн.	$1.000 00
Фонд Тисячоліття Християнства України (Гарвард)	1.000 00
	1.000 00
Катедра Непорочного Зачаття	250 00
Наукове Товариство ім. Шевченка	250 00
Рідна Школа у Філядельфії, Па.	250 00
ЗУАДК у Філядельфії, Па.	250 00

ЛІДІЯ ОДЕЖИНСЬКА й доні з родинами

Вступайте в члени УНС

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого **МУЖА, БАТЬКА, ДІДА, ПРАДІДА І ШВАҐРА**
СОТНИКА АРМІЇ УНР

бл. п.

АНДРІЯ ЗАЛІСКА

буде відправлена

ПАНАХИДА і ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

у неділю, 17-го листопада 1985 р., о год. 2:30 по пол.
на цвинтарі у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Рідних, Друзів і Знайомих просимо прилучитися до молитви за душу Покійного.

РОДИНА

„СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА" ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ

ПРЕМ'ЄРА! К. Ґольдоні *ПРЕМ'ЄРА!*

„СЛУГА ДВОМ ПАНАМ"

Переклад О. Вараввн • Комедія
Presented by Ukrainian Stage Ensemble.

Неділя, 17-го листопада 1985 р.
год. 4-та по пол.
Заля Fashion Institute of Technology
227 West 27th Street, New York City
Квитки в крамниці „АРКА" і при касі

Постава: Лідія Крушельницька
Музика: Ігор Соневицький
Хореографія: Ольга Ковальчук-Івасівка
Оформлення: Марійка Шуст
Костюми і реквізит: Ельмира Ґеруляк
Світло: Юрко Ґречило, Андрій Ганкевич

Філядельфійці...

(Закінчення зі стор. 1)

засягнула негайно, як повинна була це зробити, вказівок від Державного департаменту.

Одною з цілей пресконференції було вручення представникам преси та телебачення нотаріяльно зареєстрованого свідчення Джозефа Ваймана, власника ювелірної крамниці і його племінника Вейна Ваймана, які говорять про втечу М. Медведя із совєтського корабля.

„Я Джеф Вайман, належно заприсяжений, даю з власної волі слідуюче свідчення:...

У вечір, після пресової конференції, короткий монтаж із виступів конґресмена Риттера й адвоката А. Филиповича передали з пізніми новинами станції Ей-Бі-Сі та Ен-Бі-Сі. Станція Сі-Бі-Ес передала довший монтаж з УОКЦентру попереднього дня.

Широкі репортажі про справу М. Медведя, на основі згаданої пресконференції, але, як можна було уважити, теж на основі власних джерел, дали слідуючого дня місцевий „Філядельфійський Інквйрер", „Дейлі Нюз" та нюйоркський „Ню Йорк Таймс". У зв'язку з цим, що на пресконференції були присутні теж репортери аґентства АП, статті на цю тему появились також у багатьох інших американських часописах.

У понеділок, 4-го листопада дві телевізійні станції показали ще раз двох активісток, У. Мазуркевич та О. Гевку, що на Сі-Бі-Ес та Ен-Бі-Сі станціях говорили про справу М. Медведя. Пізніше на цих станціях показано теж рідних М. Медведя, які підплили моторовою лодкою до совєтського корабля і старалися, безуспішно, передати М. Медведеві листа.

В інших українських громадах групи активістів також добились широкого розголосу у засобах інформації.

Сенат...

(Закінчення зі стор. 1)

він є окей". Американці закликали моряків залишитися в ЗСА.

Українська громада в ЗСА продовжувала урґувати урядові чинники, щоб дати змогу Медведеві рішити свобідно про його долю. В такому тоні говорив, на прохання головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса, головний радний Тарас Шмагала у телефонічній розмові з віцепрезидентом Джорджом Бушом у середу, 6-го листопада,

отримавши запевнення підтримки. Інші українці в різний спосіб продовжували акції в обороні українського моряка.

Вершинна...

(Закінчення зі стор. 2)

відповісти: добре, робіть це і стреміть до цього, коли ви вважаєте такий розвиток подій за можливий, але ми до цього втручатися не будемо і вам допомагати не будемо, бо це не наша, а ваша справа.

І тут Захід поповнює, на наш погляд, величезну і фатальну помилку. Він повинен би у власних інтересах таки хоч морально допомагати поневоленим народам у їхній боротьбі проти совєтсько-російської диктатури й імперіялізму. На жаль, Захід робить часом такі заяви і так діє, що може впливати якраз в протилежному напрямку на поневолені народи. Наприклад, ще перед тим як генерал Ярузельський розгромив рух „Солідарности" в Польщі, ЗСА зробили заяву, що на випадок інтервенції совєтських військ в Польщі Америка не зможе прийти полякам з допомогою. Зрештою, після того, що сталося з Угорщиною і Чехо-Словаччиною, неспроможність Америки прийти з допомогою полякам була і так ясна. Але така виразна заява пригноблююче поділяла на поляків саме у вирішальний момент подій у Польщі і, може, приспішила акцію Ярузельського.

Чи Захід і передусім Америка не могли б діяти так, що свідчило б про моральну бодай солідарність Заходу з боротьбою поневолених народів?

Зовсім недавно, власне перед конференцією в Женеві, відбулася в Болгарії нарада Ґорбачова з представниками підлеглих Москві урядів з країн комуністичного бльоку. Це річ, зрештою, нормальна бож і Америка відбувала тепер наради з державами, що входять до НАТО, перед подорожжю президента Реґена до Женеви. Але Москва „радиться", а властиво дає вказівки і випрацьовує пляни дії, не тільки для держав комуністичного бльоку, але й для комуністичних партій з їх підривною акцією в країнах Заходу. Коли на різні свята і паради до Москви з'їздяться представники комуністичних партій з цілого сливе світу, то там вони не тільки парадують і вітають московську комуністичну партію, але й відбувають наради й одержують вказівки від московського комуністичного центру.

Чи не можуть на Заході відбуватися з'їзди і наради представників поневолених Москвою народів? Якщо американському Урядові, зокрема президентові Реґенові не випадало б, з уваги на дипломатичні зв'язки з СССР, ініціювати чи скликати такі наради представників поневолених народів (хоч Москва цим себе не в'яже), то це міг би взяти на себе якийсь спеціяльний комітет, що складався б з політично-громадських американських діячів, хоч і урядові кола мали б у той чи інший спосіб брати в цьому участь, щоб збільшити вагу таких імпрез. Такі з'їзди чи наради представників поневолених народів, скликувані американськими колами (але чому також не англійськими, французькими тощо?), мали б засвідчувати про моральну солідарність Заходу з боротьбою поневолених народів і тим самим збільшувати наснагу і зміцнювали б цю боротьбу. Мав би снувати і постійний центр, який дбав би про періодичність таких з'їздів і про інші прояви солідарности з боротьбою поневолених народів. Завданням такого центру не було б керування визвольною боротьбою поневолених народів (бо це, справді, їх власна справа), але який міг би давати свої поради представникам поневолених народів і засвідчував би про незмінність солідарного наставлення Заходу до справи тих, які борються проти деспотизму, тиранії й постійного аґресивного імперіялізму комуністичної Москви.

Пишучи попередні рядки, автор свідомий того, що викладені в них міркування-пропозиції не є легкі до здійснення. Бо Захід виявляв і виявляє і тепер якусь дивну пасивність і навіть байдужість до справи ефективної оборони перед наступом совєтсько-російського імперіялізму. Але це вже справа самих західніх політиків, щоб знайти способи і методи своєї власної оборони.

В РЕЗУЛЬТАТІ СИЛЬНИХ дощів на півдні З'єднаних Стейтів Америки, викликаних тропічним ґураґаном Хуан, затоплені цілі райони Західньої Вірджінії. Шкода, яку спричинив ґураґан, становить біля 100 мільйонів долярів. Згинуло досі 35 осіб.

ІНСТИТУТ ҐЕЛЛУПА отримав нові дані про те, як американці відносяться до економічного розвитку країни. Переважна більшість вважає, що розквіт буде продовжуватися і в 1987 році. Особливо оптимістично настроєні молоді республіканці.

Срібний ювілей 29-го Відділу СУА в Чикаґо

Відкриваючи ювілейну гостину з програмою для відзначення 25-ліття цієї активної жіночої організації 22-го вересня 1985 року, теперішня голова Дарія Ярошевич назвала цю нагоду наче „срібним весіллям".

Заснований 12-го грудня 1960 року Відділ СУА, що прийняв назву ім. 500 Героїнь Кінґірі, об'єднував спочатку 11 молодих жінок, які щойно починали родинне життя. До них згодом приєдналися й інші, з яких деякі ще далеко не осягли срібного ювілею свого подружжя. Молоді членки починали своє родинне життя, виховували спільно своїх дітей, набували громадського досвіду і включалися активно у різні ділянки суспільного життя.

Другий ряд (сидять посередині): мґр Іванна Рожанковська - голова СУА; зліва від неї Любослава Шандра, почесна голова Округи Чикаґо, д-р Дарія Маркусь, культурно-освітня референтка Відділу, Оксана Ванджура, колишня голова Відділу; (справа): Марія Наваринська — голова Округи Чикаґо, Дарія Ярошевич, голова Відділу, Віра Маркевич, колишня голова Відділу та членки Відділу.

Тепер вони робили підсумки своєї багатогранної діяльности. З-поміж засновниць дехто виїхав, дехто перестав бути активним, але є ще перші і постійні членки та значно більше прибуло і включилося в активне життя Відділу. Сьогодні Відділ нараховує 54 членки, які з гордістю дивляться на плідну працю, часто непомітну, а в сумі таку необхідну для української громади в Чикаґо і для чисельної жіночої організації в цій країні. Три членки відійшли у вічність і їх пам'ять їх подруги вшанували в цьому році Панахидою та та вставанням з місць в час ювілейної зустрічі. При цьому згадано і активну засновницю відділу з-поза його рядів, бл. п. Марію Яремович.

На гостину до Парк Ридж кантрі клюбу прибуло біля 200 гостей, а між ними були заступлені представниці чи не всіх відділів СУА та інших жіночих організацій в Чикаґо як також представники від громадських установ та товариств. Програмою проводила теперішня культурно-освітня референтка Дарія Маркусь, яка у вступному слові говорила про значення організованої діяльности жіноцтва і більш безпосередньо про те, що дав СУА її членкам та їх дітям.

Після смачного і елеґантного полуденку в програмі були мистецькі виступи та головна промова почесної гості, ґолови Союзу Українок Америки з Ню Йорку, Іванни Рожанковської. Доповідачка із властивою їй громадською відкритістю говорила про завдання СУА в нинішних умовинах та про обов'язки членських організацій супроти громади та своєї власної централі і її різних акцій. Вона підкреслила заслуги цього Відділу на протязі його чвертьстолітнього існування, зокрема у виховній ділянці, провадячи на протязі цілого цього часу один з кращих і найчисленніших в Америці дитячий „садочок казок".

Багатогранну діяльність Відділу, зокрема у ділянці виховання дітей, представила молода журналістка, сама випускниця цього садочку, Марта Коломиєць. Вона підготувала фотомонтаж з діяльности Відділу та дотепно його коментувала.

Єдиною мистецькою точкою цієї зустрічі був танець „Українська сюїта" (музика М. Лисенка), який хореографічно підготовила також випускниця „садочку казок" Роксана Дика-Пилипчак, виконували цей танок ще молодші випускниці садку Катя Волковець, Таня Каракан і Адріяна Лаґдон. Під кінець танцюристки подали квіти голові СУА І. Рожанковській, голові Окружної Управи Марії Наваринській та голові 29-го Відділу Дарії Ярошевич, як також усім членам Відділу, теперішнім і колишнім, з яких деякі прибули з далеких місцевостей.

Під кінець програми коротко промовив адвокат Ілля Мула від місцевого комітету Гарвардського Проєкту, який подякував Відділові за пожертвування чистого прибутку з цієї ювілейної імпрези-гостини на проєкт видання творів української християнської літератури для відзначення ювілею Тисячоліття. Цей прибуток був скромним, бо у висоті 1,344,90 дол., але відданий щиро на потребу загальноукраїнського значення під сучасну пору. Хоч відділ має власні потреби, а також ще більші централя СУА, проте Управа 29-го Відділу та організаторки цього ювілею ухвалили одноразово звернути зароблену суму саме на такий винятковий проєкт, як наукове відзначення ювілею Тисячоліття. Цим хотілося звернути увагу й іншим організаціям на потреби спеціяльного і одноразового характеру, бо на інші важливі цілі ще буде нагода не раз пожертвувати.

З нагоди 25-ліття появилася дбайливо зредаґована хроніка-одноднівка Відділу з багатьма ілюстраціями, з яких деякі мають історичне значення, наприклад, виступ на зустрічі з громадянством Ізидори Косач-Борисової, сестри Лесі Українки, що її влаштував в 1964 році цей відділ. Одноднівку зредаґувала Галина Коленська.

Перед гостиною у одній із заль Парк Ридж кантрі клюбу відбулася виставка праць членок Відділу з таких видів мистецтва: картини Тетяни Баюк, Роксоляни Ґіліцінської і Люсі Кокорудз, розписна кераміка Олі Дяченко, Каті Івасишин і Віри Маркевич, емалія Оксани Теодорович та весільні вінки і рушники Тані Рейнарович.

Приємно стверджували усі приявні гості обидвох статей, що 29-ий Відділ відзначив гідно і на високому культурному і товариському рівні свій ювілей, будучи свідомим того, що ювілеї є рідкими, а щотижня і щомісяця проходить тиха прозаїчна праця, на яку складаються громадські підсумкові успіхи, а іноді й радість ювілеїв.

В. М.

Соборно-...

(Закінчення зі стор. 2)

нашим основним завданням, не тільки розробляти ці проблеми, але й інформувати міжнародний політичний світ про наше становище, та зискати для нашої справи його прихильність. У сучасну добу, є це одна з реальних можливостей, щоб забезпечити в міжнародному політичному світі соборно-державні інтереси України.

Міжнародний зелений стіл, за яким рішаються проблеми народів, є не менше важливим, особливо для поневоленого народу, як поле битви. Буває, що народи виграють війну, а програють за міжнародним зеленим столом. Ми маємо добру науку із доби після Першої світової війни, коли ми за таким зеленим столом програли в Парижі, бо не були належно приготовані.

НЕ ТОЙ РІК

У статті Михайла Кучера („Свобода" ч. 215 з 8-го листопада ц.р.) у заголовку її треба читати: „Рапорт про демографічне становище Польщі 1983 року". — Ред.

● РОЗШУКИ ●

АГАФІЯ КОБЕЛЕЦЬКА-ШМУЛИК
шукає своїх родичів, які залишились у селі Нараїв, к. Бережан. Агафія прибула до Німеччини в 1945 р. По Другій світовій війні в 1947 р. приїхала до Бразилії. Хто знав би про родину Кобилецьких, прошу писати на таку адресу:
Ahafia Kobeletsky Szmulik
Caixa Postal 278
80.000 Curitiba — Pr. Brasil

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

ЯРОСЛАВ ГУРА, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" у Бриджпорті, Конн., помер 22-го липня 1985 року на 77-му році життя. Нар. 1909 року в Лешкові, повіт Сокаль, Зах. Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку братанка і сестрінку в ЗСА; дві сестри і брата в Польщі; ближчу і дальшу родину, приятелів і знайомих. Похорон відбувся 25-го липня 1985 року в Дзвонові пов. Щецін, Польща.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Сливінський, секр.

ТЕКЛЯ БЕЛАЙ, член УНС Відд. 148-го та 55-го ім. св. Михаїла в Балтиморі, Мд., померла 5-го травня 1985 року на 85-му році життя. Нар. 1900 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1930 року. Залишила у смутку дочку Анну Біч. Похорон відбувся 7-го травня 1985 року на цвинтарі Ґлен Гевен у Ґлен Бирні, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

Адам Ціздин, секр.

АННА ЦІНЮРЧИН, член УНС Відд. 196-го в Джерзі Ситі, Н.Дж., померла 8-го червня 1985 року на 86-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1898 року в Україні. Членом УНС стала 1921 року. Залишила у смутку невістку Еленор, внуків — Джейн, Анну-Марію і Віллияма. Похорон відбувся 11-го червня 1985 року на цвинтарі Голі Крос в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар.

ВОЛОДИМИР КУДЛА, член УНС Відд. 506-го Т-ва „Золота Липа" в Амгерстбурзі, Онт., помер 28-го червня 1985 року на 65-му році життя. Нар. 1-го лютого 1920 року в селі Божиків, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Марію, доньок — Ліду й Зірку. Похорон відбувся 2-го липня 1985 року на цвинтарі Виндзор Меморіял у Виндзорі.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Мясний, секр.

ЛЕОНТІЙ САВІЛІЯН, член УНС Відд. 488-го у Фінікс, Аріз., помер 3-го липня 1985 року на 74-му році життя. Народився в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив в смутку дружинуу Марію і доньку Надію Клайн. Похорон відбувся на цвинтарі Ровз Гилл у Фініксі, Аріз.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Лінevич, секр.